

Den 9. September gik Sagen fra Ministeriet til Erklæring i Amtet. Den 28. Januar 1914, altsaa omtrent 5 Maaneder efter, tillod Sogneraadet sig at spørge i Amtet, hvorledes det forholdt sig med den Sag, om den endnu ikke var bragt til Afslutning for Amtets Vedkommende, og denne Forespørgsel er nu efter 10 Maaneders Forløb fremdeles ikke besvaret. I Begyndelsen af Aaret tillod jeg mig paa Anmodning dernedefra at spørge i Ministeriet, hvorledes det forholdt sig med Sagen, og jeg fik da det Svar, at Sagen laa til Erklæring i Amtet, men nu vilde Ministeriet sætte sig i Bevægelse og foreholde Amtet, at det burde afgive Svar. Det var, tror jeg, i Februar Maaned, Ministeriet skrev til Amtet. Jeg har atter i August tilladt mig at forespørge i Ministeriet, hvorledes det stod med Sagen. Den var fremdeles i Amtet, men jeg formoder, at der igen i August er sendt en Rykkerskrivelse fra Ministeriet til det paagældende Amt, thi endelig den 7. September 1914 er Sagen sendt fra Amtet til Sogneraadets Erklæring. Jeg beder om, at man vil erindre, at Sagen er gaaet som Ansøgning fra Sogneraadet til Ministeriet og derfra er gaaet til Amtets Erklæring. Hvad den saa skal tilbage til Sogneraadets Erklæring for, kan man ikke ret vel forstaa. Men selv om det nu maatte anses for nødvendigt, er det, at dens Videresendelse fra Amtet først er sket akkurat et Aar efter, at Amtet havde modtaget Sagen, en i høj Grad forkastelig Fremgangsmaade. Endnu har den paagældende Kommune, antager jeg, ikke faaet sin Kødkontrol etableret; altsaa, i Løbet af $1\frac{1}{4}$ Aar har man ikke faaet en Sag ordnet, som man kunde have ekspederet meget hurtigt. Det synes mig at være uanstændigt, at en Kommune, der ønsker Kødkontrol indført, maa vente $1\frac{1}{4}$ Aar, og maaske der baade gaar Vinter og Vaar, før den Sag er gaaet igennem de forskellige Steder, hvor Erklæring fremdeles skal indhentes. Man burde bestræbe sig for at blive fri for dette utidige Smøleri. Embedsmændene beklæder deres Stilling for at udføre det Arbejde, Befolkningens Tarv udkræver. Befolkningen eksisterer ikke blot for at lønne Embedsmænd, den Betragtning vil jeg gerne bede den Minister, som har disse Sager under sig, forebringe i det paagældende Amt, der ikke synes at have Opfattelsen af, at Embedsmændene er i Funktion for Befolkningens Skyld, men synes i højere Grad at mene, at Befolkningen er til for

at betale de Amtmandslønninger, der ingenlunde er saa smaa, at man ikke kan kræve en Smule Arbejde udført af Amtmændene. Jeg vil haabe, at Ministeren vil betragte dette som et Eksempel paa, hvordan dansk Administration ikke skal være. I Bevidstheden om, at det ikke bør være saaledes noget Sted, beder jeg om, at denne Sag maa blive fremmet, men for saa vidt lignende Eksempler kan paavises andet Sted, beder jeg om, at man ogsaa der vil gøre, hvad man kan, for at faa Embedsmændene til at fungere tilfredsstillende. Jeg skal ikke komme ind paa bestemte Eksempler, men der har tidligere foreligget for mig adskillige Oplysninger om, hvorledes Embedsmænd er i Stand til at forhale Udførelsen af offentlige Arbejder.

Der er paa det Finanslovsforslag, som den højtærede Finansminister har fremlagt, adskillige Bevillinger til Udførelse af offentlige Arbejder. Jeg er i høj Grad taknemmelig, fordi Regeringen har opført disse Bevillinger, og jeg tror, at det vil være særdeles heldigt, om de maatte kunne gaa igennem Tingene uden Modstand, fordi de vilde aflaste Samfundets Pligt til at yde Understøttelser, og i jo højere Grad vi er i Stand til at lade Arbejder udføre, i samme Grad vil Udgifterne til direkte Understøttelser kunne formindskes. Det er min Tro, at et sundt Samfund, som det danske vel maa siges at være, ogsaa vil være i Stand til at paatage sig at udføre de Arbejder, som Finanslovsforslaget indeholder. Jeg kan her ikke dele de Betæneligheder, som fremsattes af Venstres Ordfører (N. Neergaard), det forekommer mig tværtimod, at et sundt Samfund vel maatte være i Stand til at planlægge endnu mere end det, der foreligger paa Finanslovsforslaget. Men jeg beder om, naar vi nu forhaabentlig faar disse Bevillinger gennemført og skaffer Pengene dertil, at man saa ikke lader det blive Bevillinger kun paa Papiret, som det saa ofte er sket, at en Bevilling gaar igen fra det ene Aar til det andet, til Trods for at det havde været i høj Grad paakrævet at faa Arbejdet udført. Jeg beder de højtærede Ministre, der har de paagældende Arbejder under sig, at de driver paa deres Embedsmænd, saa at Arbejdet virkelig bliver udført, som det er Hensigten, i den nærmest kommende Tid. Vi har desværre Erfaring for, at det ikke altid gaar saa raskt, som det burde, og naar man har søgt til Bunds for at finde Grunden til, at saadanne Arbejder saa